

Bröllopet i Satsserup som vara i fem dagar.

Ett verkligt bröllop skulle förr i tiden helst vara i tre dagar. Var det riktigt fint så blev det fem dagar i följd. När det var bestämt att tösen och pagen skulle ha varandra, vilket skedde genom frieri av böneman, som gick till tösens föräldrar med bud från en annan storbondes son. Föräldrarna fick avgöra om partiet kunde antas eller om de skulle avslå anbudet. Antogs anbudet då blev det fart i den gård som tösen varifrån man skulle rusta till bröllop. Bjudning till bröllopet gick ut till släkt, vänner, naboar och annat folk som man hade gilleslag med.

Det bryggdes och baktes i långa baner. Den gödda kalven slaktades liksom en gris och ett fäkreg. De som var bjudna kom med förning i sina förningskorgar, det var bruna bönor, äggakaga, risengröt på tennfat, socker kaga och spedekaga. Ju mer i förning man fick ju längre varade bröllopet. För så länge där var mad och brännvin och av det goda hembryggda drickat så länge höll man på.

I våra dagar har brudskänkerna blivit mera av materiella ting. Hemgiften var på de större gårdarna alltid påtänkt redan när tösen var född och låg i vaggan. Väven var i gång från morgon till kväll. Minsta pigan spoltade tudor, största pigan vävde ruder, som det står i visan. Onge-som ovandynor, puder, lakan och örngott, käppatäcke i granna färger trollades fram i väven, fattigmans dräll till dukar och vanligt korn-dräll till handdukar, vepor och bänkatäcken. Ja, det fanns allt i de många kistorna som tösen skulle föra med till boet och de var alltid välfyllda när bröllopet stod.

Det bröllop varom här skall berättas ägde rum i Satsserup år 1857, då lantbr. Isak Olsson från Herröd gifte sig med Kerstin Svensson från Satsserup. Brudparet vigdes i storstugan som var pyntad med vävnader och bonader. Två spelemän med klarinett och fiol spelade gästerna till bord. Efter mycket krusande blevo de äldre placerade vid det dignade bordet i storstugan, ungdomarna fick hålla till i den "understa stuan".

Under själva festmåltiden underhöll Helge Pratare med roliga historier som han själv satte ihop. "Kungörelse" För handlaren Amors konkursmassas räkning kommer att avyttras en massa överblivna flickor med tillbehör, diverse bedragna manspersoner, en äktenskapsfiol av utmärkt kvalite, hundra säckar förstulna ögonkast, två stycken säckar fyllda med tårar, tvenne länsmansstövlar med gott väderkorn. Auktionen börjar precis på dagen och slutar på klubbslaget, då den sista galgfågeln är såld, för vederhäftiga köpare gives anstånd till den 31 februari.

Traktören skänkte i vin till brudparets skål och "tappegripen" serverade det starka hembryggda ölet. Efter måltiden blev det dans på logen. Brudparet dansade första dansen, sen skulle bruden dansa en sväng med samtliga gäster, och brudgummen i sin tur med de kvinnliga. Det var många gäster bjudna och bruden var tämligen trött när sista dansen var slut för kvällen den första dagen.

Folket utifrån som hade långt hem stannade kvar för att övernatta på bröllopgården, en del följde med naboarna hem för att ligga där över natten. Andra dagens morgon kl. 9 gick spelmannen och brudtärnorna omkring med skänk, brännvin och bröd till gästerna, först de som bodde på bröllopgården, sedan till de andra gårdarna där gästerna övernattade. Och bjöd hem till bröllopgården igen på en smaklig "eda" måltid. Då blev det dans igen och tjo och tjim; med kadrilj, polkett och pekpingersvals och allt vad det nu kunde heta som spelades.

Tredje dags morgon gick brudparet själv med skänk, den unga moran (bruden) bar en stor korg på armen med smörmada, med pålägg av finaste sommarosten, och mannen bar flaskan och bågaren. Vid måltiden som var lika riklig som ^{de} tidigare bars fram brudskänk. Helge Pratare lånade en silverpeng av brudgummen och lade denna i en skål som han under skämt och roligt prat gick omkring till gästerna som i tur och ordning offrade till de nygifta. Helge Pratare var själv fattig så någon peng ägde han icke. Han brukade själv säga att han var ingenstädes mantalsskriven, och att han var fattigare än himmelens fåglar, ty han ägde varkens bo eller kula. Men han var lustigkurren som kunde underhålla folket var där än var gille eller bröllop.

Fjärde dagens morgons förmiddag bröt gästerna upp, och söndagen därpå bevistade ungfolket gudstjänsten till vilken de färdades i en splitter ny fjädervagn som var den förste i socknen. De nygifta tog nu plats på stolar längst fram på kyrkegången, föräldrar och släktingar i de första bänkarna i kyrkan. Efter gudstjänsten bjöd de nygifta på måltid för släkt och vänner.